

I Celebrate Myself #5 deel 2

Ga niet kloppen, maar wacht!

17 februari 1989 PM in het Gautama Boeddha Auditorium.

Onze geliefde meester,

Gosetsu kwam, nadat hij monnik geworden was bij Ma Tzu, naar Sekito en zei, "Als je dit met één woord beslist, zal ik hier blijven. Zo niet, dan vertrek ik."

Sekito, wetend dat deze man een belofte inhield, maakte een gebaar, maar Gosetsu begreep het niet. Dus Gosetsu nam afscheid en liep naar de poort, toen Sekito hem nariet "Leraar!"

Gosetsu draaide zich om, en Sekito zei, 'Vanaf de geboorte tot de ouderdom, draait het enkel om de kerel daar en om niets anders – Zoek nooit ergens anders.'

Hierop kwam voor Gosetsu de grote verlichting. Hij ging op zijn stok staan om hem te breken en bleef daar.

Eens zei Sekito tegen zijn verzamelde monniken, "Zelf als taal wordt gebruikt is het irrelevant."

Dit horende zei Yakusan, "Zelfs als taal niet gebruikt wordt is het irrelevant."

Sekito zei, "Hier kan zelfs een naald niet doorheen."

Yakusan zei, "Hier is het als het planten van een bloem op een rots."

Sekito liet zijn goedkeuring merken bij hetgeen Yakusan had gezegd.

Zijn mannelijke chauvinistische mind nu – die er over de hele wereld in iedere stichter van elke religie is geweest ...

Het jainisme, die een van de meest verfijnde religies in de wereld is, verklaart dat een vrouw niet verlicht kan worden. En de hele reden dat een vrouw niet celibaat kan zijn was vanwege haar menstruatie. Een man kan pretenderen celibaat te zijn, kan het voor elkaar krijgen, maar hoe kan een vrouw pretenderen dat ze niet menstrueert? En in het bijzonder in de religie van het jainisme, want je kunt niet verlicht worden tenzij je naakt bent.

Dus er zijn vijf stadia ... langzaamaan laat je de bezittingen vallen, en het laatste stadium is van de muni – de muni is naakt. Een naakte vrouw nu – hoe kan ze mensen bedriegen als de menstruatie komt? Dit was de moeilijkheid.

Mensen veroordelen mij dat ik me bekommer om alledaagse zaken, en Mahavira en de vierentwintig Teerthankaras van de Jainas hielden zich bezig met de vrouwelijke menstruatie!

Vanwege de menstruatie – want je kunt het niet verbergen, en zeker niet als je naakt bent – kan de vrouw niet verlicht worden, ze kan niet celibaat zijn. Ze kan haar biologie niet veranderen, noch verandert de biologie van een man ooit. Het is voorbij de controle van de mind. Geen man is ooit celibaat geweest ... allemaal huichelaars, allemaal hypocrieten.

Maar één vrouw was erg moedig, Mallibai – want vrouwen zijn erg moedig, in het bijzonder in een samenleving als India waar vrouwen zich moeten verbergen in een sari ... De sari is erg mooi om de vrouw in te verbergen, haar proporties, haar rondingen van het lichaam. De sari is een mooie manier. Je kunt alleen het gezicht van de vrouw zien, je ziet niets anders. En in zo'n land, in zo'n cultuur, zal de vrouw te schuchter zijn om naakt te zijn.

Maar Mallibai moet een enorme moedige vrouw geweest zijn. Ik heb onmetelijk respect voor die vrouw die naakt liep. En met tegenzin hadden zij te accepteren dat ze verlicht was. Je kunt verlichting niet ontkennen, maar ze kregen het voor elkaar toen ze eenmaal dood was. Ze veranderden haar naam van Mallibai in Mallinath. Mallinath is een naam voor een man. Nath verandert alles. Bai betekent vrouw, en Mallibai veranderden ze in Mallinath.

En dat niet alleen ... In jaina tempels zal je vierentwintig beelden van teerthankaras vinden, maar je zult niet een beeld van een vrouw vinden – ze zijn allen naakt, dus dat kun je niet missen.

Ik placht mijn vader iedere keer lastig te vallen als ik met hem naar de tempel ging, "Waar is Mallibai in deze vierentwintig beelden?"

En hij antwoordde dan, "Dat weet ik helemaal niet, en jij gaat maar door dat iedere keer te vragen. Als je met me meekomt is het eerste wat je vraagt over Mallibai. En hoe moet ik dat weten? Deze vierentwintig zijn allemaal mannen, niemand is vrouw."

Ik zei, “Wat is er met Mallibai gebeurd?” Ze hebben zelfs het beeld veranderd. Het is niet dat van een vrouw, het is een beeld van een man. De naam is veranderd, het is beeld veranderd – want ze moeten dit mannelijk chauvinistische idee bewaren dat alleen een man verlicht kan worden. Alle religies hebben op de een of andere manier de vrouw veroordeeld. Dus Mohammed moet gevoeld hebben dat, na Khadija’s dood, het tijd was om deze verzen te veranderen. En de schuld gaat nu naar de duivel.

De Koran is een van de vreemdste boeken, want het is niet achter elkaar geschreven – een vers vandaag, een vers tien dagen later ... want Mohammed was niet ontwikkeld. Hij schreef het niet zelf. Hij was gewend het te dicteren wanneer hij iemand vond die daartoe waardig was. Zogenaamde heilige geschriften worden geschreven door zelfbenoemde profeten en messiassen – en ze worden “heilig” genoemd! Ik zie er niets heiligs in.

Zoveel Mohammedaanse vrienden hebben me gevraagd, ‘U heeft over veel religies gesproken, waarom spreekt u niet over de Koran?’

Ik zei, “Wil je dat ik vermoord word?” Ik heb nog wat anders te doen. Uiteindelijk, als ik denk dat het tijd is om het lichaam te verlaten zal ik over de Koran spreken. En ik zal het arrangeren dat een van mijn sannyasins me doodt en 2.6 miljoen dollar krijgt voor mijn werk! Zolang mijn werk incompleet is, ga ik niet spreken over heilige geschriften, want ze zijn de meest primitieve soort literatuur. Deze zogenaamde profeten lijden aan allerlei soorten mentale ziekten; ze zijn epileptisch, neurotisch, psychotisch en schizofreen. Ze zijn het helemaal niet waard te worden besproken. Deze priesters houden over de hele wereld de hele mensheid in hun klauwen. Het zijn aagieren, geen menselijke wezens.

Dit is jullie werk: het verspreiden van de boodschap van vrijheid, van de individualiteit van een religiositeit die een kwaliteit is, en niet een lid van enig georganiseerde religie. Het is zuiver een individuele zaak, net zoals liefde dat is. Het is de grootste en hoogste en de zuiverste liefde tot de existentie.

Je bent verliefd geworden op een vrouw, dit is iets kleins. Je bent verliefd geworden op een man, dit is iets kleins. Als je eenmaal verliefd geworden bent op de existentie zelf, het leven zelf, dat is dan het grote gebeuren. Zenmeesters noemen dit De Grote Zaak.

Maar het is persoonlijk, het heeft niets met enige instituut te maken. In instituten leven alleen gekken. Als mensen het huwelijk een instituut noemen, ben ik het er mee eens. Het is een instituut, want in instituten leven alleen gekken.

Op het moment dat je waarheid organiseert, maak je haar dood.

Een vogel zwevend in de lucht is een ding. Je kunt dezelfde vogel vangen en in een gouden kooi stoppen. Uiterlijk gezien is het dezelfde vogel, maar inwendig heeft hij zijn vrijheid verloren. Hij heeft zijn vreugde in de zon te zijn verloren, in de regen, het boven de wolken gaan. Hij heeft zijn luchtruim verloren, zijn vliegtruimte; het is niet dezelfde vogel. Alleen uiterlijk lijkt hij dezelfde, maar in waarheid is hij een slaaf.

De zwevende vogel had totale vrijheid, dansend boven de wolken, vlak voor de zon langs in het onbekende gaand zonder enige vrees. Maar nu is er nergens meer heen te gaan – ofschoon de kooi van goud is. Alle verantwoordelijkheid is overgenomen door de eigenaar. De vogel zal zijn voedsel krijgen, verzorging ... alles, maar het is je ziel te goedkoop verkopen.

Laat je niet door enige religie gevangennemen. Wees religieus.

Creëer de uitgestrektheid van het uitspansel wat er reeds is. Je hoeft het enkel maar te ontdekken binnenin jezelf. En je zult vrij zijn van alle gevangenissen, van alle religies, en van alle heilige Bijbels, de heilige Koran, de heilige Gita ... geen van hen is heilig. De enige heilige plaats is binnenin je. En als je het eenmaal gevonden hebt, dan weet je dat het in iedereen is. Overal waar leven is, daar is overal heiligheid, heelheid. Je bent niet alleen verhinderd te groeien in je intelligentie, het is je ook belet om de authentieke goddelijkheid van het bestaan te kennen, de authentieke heiligheid van leven. Deze priesters zijn moordenaars – niet letterlijk – feitelijk. Ze hebben meer mensen vermoord dan de politici. En ze zijn er nog steeds; ze verklaren en ondersteunen nog steeds openlijk moord. En iedereen die zich hier tegen verzet moet ook vermoord worden. Ze kennen slechts een taal – die van

moord. Ze hebben niets geleerd wat menselijk genoemd kan worden; ze zijn beesten. Maar zelfs dieren zijn beschaafder.

Vraag 1

De eerste vraag:

God is een verzinsel van de mind, een uitvinding van religieuze politici. Maar mijn mind wenst verzinsels, hoop, toekomst. Is dit natuurlijk?

Nee, in het geheel niet. Je bent geprogrammeerd, je weet niet wat natuur is. Al deze hoop waarvan je denkt dat je mind haar nodig heeft, is gecreëerd.

De oude economen zouden zeggen dat overal waar een vraag is daar zal in voorzien worden. Nu zijn de dingen compleet veranderd. Fabrikanten van allerlei soorten goederen beginnen eerst te adverteren, ze hebben nog helemaal niets gemaakt. Ze geven meer geld uit aan het adverteren dan het maken van het product, want dat adverteren creëert een valse behoefte in de mind van de mensen dat ze het nodig hebben. Als eenmaal de behoefte er is ... Het is een onechte behoefte, want ze hebben het nooit nodig gehad.

Enkel dit voortdurend adverteren, het constant hameren op hun hoofden vanuit elk televisiescherm, vanuit elke radio, vanaf elke hoek van de straat, uit elk tijdschrift, uit elke krant – hoe lang kun je het vermijden? Je bent voortdurend omgeven door dezelfde advertentie, en weldra begin je te voelen dat je het nodig hebt, dat je niet zonder kunt leven. Het is zelfs nog niet geproduceerd. Als de fabrikant merkt dat mensen de behoefte beginnen te voelen, dan begint hij het te fabriceren. Dus nu is het een gecreëerde behoefte die jij voor vanzelfsprekend houdt alsof het jouw natuurlijke behoefte is.

Deze priesters, religieuze politici, hebben hetzelfde soort adverteren duizenden jaren lang gedaan. Ze geven jou het idee, en zij preken het onophoudelijk. Hun geschriften prediken continu al de oude methoden. En ze gebruiken nu ook de nieuwe media: televisie, radio, satellieten ... om leugens te verspreiden. Je denkt dat je het nodig hebt – je mind wenst verzinsels. Nee, deze verzinsels zijn gecreëerd. Vertel een kind gewoon niet dat er een god is, en hij zal nooit het verlangen voelen om god te vinden. Het is zo eenvoudig te begrijpen. In de Sovjet-Unie zoekt niemand naar god, want zij hebben een volkomen andere programmering, de communistische programmering, de atheïstische programmering. Vanaf de vroegste jeugd wordt het kind verteld dat er geen God is. Maar in het verleden waren mensen zo stom dat ze gewend waren een leugen, een verzinsel te aanbidden. Een van mijn vrienden, Rahul Sanskritayana, een geleerde in het Sanskriet, Pali en Prakrit, was een Boeddhistische monnik. Maar hij kreeg ook belangstelling voor het communisme vanwege de eenvoudige overeenkomst dat Boeddha geen god heeft en Marx ook geen god heeft. Dus hij begon zich te interesseren voor het marxisme, en werd tenslotte communist.

En de Sovjet-Unie vroeg hem om aan de Universiteit van Moskou Sanskriet te komen doceren. Dus ging hij naar Moskou.

Weg uit India, in Moskou, waren de dingen anders. Hier zou het onmogelijk geweest zijn een Boeddhistische monnik te blijven en toch verliefd te worden. In de Sovjet-Unie gaf dat geen moeilijkheid. Hij werd verliefd op een mooie vrouw, Lola – ze was ook professor in dezelfde universiteit, en ze had twee kinderen. Maar de Sovjetregering stond hem niet toe de vrouw of kinderen uit de Sovjet-Unie mee te nemen. Hij kon daar leven, maar hij wilde terugkeren naar zijn eigen land. En hij was ook bang. In zekeren zin vervulde de regering zijn meest innerlijke verlangen – hoe zou hij terug naar India kunnen gaan met een vrouw en twee kinderen? Hij zou door iedereen veroordeeld worden, in het bijzonder door Boeddhisten: “Jij bent een monnik!” Dus op een bepaalde manier was hij gelukkig dat de regering zelf het niet toestond, en er verder geen moeilijkheid was. Hij kwam terug. Hij vertelde me, “Toen ik voor het eerst naar de Sovjet-Unie ging, vroeg ik een kleine jongen, ‘Geloof je in god?’ Hij zei, ‘God? Mensen geloofden daarin in de duistere Middeleeuwen. Als je het standbeeld van god wilt zien, kun je naar het museum gaan.’”

Maar ook dit is programmering. Het is niet dat deze kleine jongens weten dat er geen god is, of dat zelfs Karl Marx wist dat er geen god is. Alleen een mens die heel intens heeft gemediteerd kan weten of god al dan niet is.

Dus jij bent geprogrammeerd, en zo diep is het programma ingeworteld dat jij denkt dat het je natuur is. Je verzinsels, je hoop, je toekomst ... niets is natuurlijk.

Natuur kent niets behalve dit moment. Natuur weet niets over hoop en verlangen en wensen. Natuur geniet eenvoudig alles wat beschikbaar is dit moment, nu en hier.

Je vraagt:

Of is het een vervorming, een reflectie van een zieke cultuur?

Ja, absoluut en onvoorwaardelijk, ja. Het is een vervorming, een reflectie van een zieke cultuur.

En je vraagt:

Is de staat van genade die ik zoek verborgen voor mij door de natuur voor een bepaald doel?

Er is geen doel. Doel brengt opnieuw de hele bende leugens. De existentie 'is' eenvoudig.

Kijk gewoon eens op deze manier. Als je ziek bent ga je naar de dokter en je vraagt, "Wat is de oorzaak van mijn ziekte?" Je vraagt naar een diagnose. Maar als je gezond bent, ga je dan naar de dokter en vraag je dan, "Geef een diagnose! Wat is de oorzaak van mijn gezondheid? Waarom voel ik me zo gelukkig?" Je gaat niet naar de dokter, of de psychiater, of de psycholoog. En als je gaat, betekent het dat je niet fris bent. Als je vraagt, "Waarom voel ik me zo gelukkig ...?"

Nee, geluk heeft geen reden. Het is eenvoudig je natuur, je bent van je wezen uit gelukkig. Geen reden, geen zin, geen doel is nodig. Leven zelf is al genoeg. Het heeft niets anders nodig om het te completeren. Het is compleet! Het is volledig! Het is reeds wat het moet zijn. Dus er is geen reden voor de existentie en er is geen doel in de existentie.

Existentie is een volkomen dans.

Picasso werd onophoudelijk lastiggevallen door mensen omdat zijn schilderijen doelloos, betekenisloos leken. Eens was er een criticus bij hem op bezoek terwijl hij aan het schilderen was. Hij keek en keek, en zei tegen Picasso, "Waarom verspil je jouw tijd? Dit is niets. Er zit geen voorstelling in je schilderij." Hij zei, "Dit is vreemd. Ik schilder tenminste. En waarom zit jij achter mij. Drie uur lang heb je jouw tijd verspild en je vertelt mij dat ik mijn tijd verknoei. Ik geniet enorm. En er hoeft helemaal geen betekenis in te zijn. Gewoon schilderen, gewoon spelen met deze kleuren is zo fantastisch. Wie maakt zich druk om zin en betekenis en het doel?"

"Waarom ga je niet in de tuin en vraagt de rozen, 'Wat is de zin van jullie zijn? Waarom dansen jullie zonder plan? Waarom zien jullie er zo gelukkig en blij uit? Stop er mee! Je hebt geen enkel doel en je danst in de wind en in de zon. Wat is dit voor idee? Waarom verspreid je jouw geurigheid?"

"Waarom ga je niet in de tuin? En als een roos geen doel nodig heeft, waarom zouden dan mijn schilderijen een doel hebben? Ze zijn existentieel." En de man had volkomen gelijk, enkel op een verkeerde plaats.

Deze mensen als Picasso hebben de omgeving van zen nodig, maar ze leefden in het Westen waar alles een doel moet hebben, anders ben je gek.

Waarom doe je het? Ze kunnen niet begrijpen dat het doen gewoon uit volkomen vreugde kan zijn. Spelen met kleuren is volkomen een vreugde op zichzelf. Om er betekenis in te vinden is enkel je programmering, dat alles betekenis moet hebben.

Ik was een student in de universiteit, en ik won allerlei soorten debatten, competities in welbespraaktheid in het hele land. Ik had het kantoor van het hoofd van de afdeling gevuld met allerlei soorten trofeeën en bekens – goud en zilver, En hij begon tegen me te zeggen, "Als je doorgaat met op deze manier te winnen, denk ik dat ik uit mijn kantoor moet vertrekken. Er is geen ruimte over."

Ik zei, "Je hoeft niet te vertrekken, ik zal al de trofeeën en bekens eruit halen."

Hij zei, "Nee, dat is de eer van de afdeling."

Ik zei, "Dan zal je moeten beslissen of je in het kantoor wilt blijven of niet."

En tenslotte moest hij uit het kantoor vertrekken. Hij maakte een ander klein kantoor op de veranda waar hij voortaan zat, want zijn hele kantoor werd een tentoonstellingsplaats voor elk gast.

Op een dag vroeg hij me – want in mijn eigen universiteit zou een nationale universiteitscompetitie zijn – “Waarom maak je onnodig zulke lange reizen? Wat is je doel?”

Ik zei, “Ik heb geen enkel doel. Ik houd er van – dat is mijn manier van spelen. Dat is mijn manier van verhalen vertellen die helemaal geen zin hebben. Gewoon de volkomen vreugde van overvloedig leven. Ik ben niet oud genoeg om aan doelstellingen te denken.

Hij zei, “Wat?”

Ik zei, “Ja, ik ben niet oud genoeg, en ik zal nooit oud genoeg zijn om over zin en betekenis te denken. Ik verheug me in alles wat ik doe. Er is geen doelstelling.”

Denk je dat er in het praten tegen jou enige zin is? Ik geniet er gewoon van. Jij geniet van het luisteren. Ik geniet van het praten, het is compleet. Er bestaat verder geen reden voor. Als er iets door gaat gebeuren is dat niet mijn verantwoordelijkheid.

Als je verlicht wordt, is het jouw probleem.

Dus pas op!

Ik geniet gewoon van het praten, Jij geniet van het luisteren. Tussen deze twee dingen door is alles mogelijk. Je kunt verlicht worden, maar onthoudt, veroordeel me nooit voor jouw verlichting. Het is gewoon jouw probleem, niet van mij. Ik heb mijn probleem – jij hoeft je daar niet druk over te maken.

Dus ik vertelde het hoofd van de afdeling, “Er is geen plan. Ik geniet van het praten. Ik houd van een openhartig gesprek.”

En die dag werd de competitie gehouden ... er waren gewoonlijk twee personen van elke universiteit – een die tegen het onderwerp sprak en een die het onderwerp steunde. Ik was tegen het onderwerp, maar mijn partner werd zo nerveus ... het was zijn eerste keer om op te treden.

De student die gewoonlijk met me mee door het land ging was overleden na een ongeluk, dus moest ik een nieuwe partner vinden, en dit was zijn eerste keer. Ik deed mijn uiterste best hem voor te bereiden ... En herhaalde vele malen zijn speech, maar toen eindelijk de tijd daar was verdween hij.

Dus de rector magnificus vroeg me wat te doen? Ik zei, “Ik regel dat wel. Eerst zal ik ter ondersteuning van het onderwerp spreken – want mijn partner is er niet, en ik wil die prijs niet verliezen – en dan zal ik met tegenargumenten komen.”

Hij zei, “Mijn god! Ga je beide dingen doen?”

Ik zei, “Gewoon proberen. Het zal een groot plezier zijn.”

Dus sprak ik voor, en ik sprak het tegen, en ik had beide prijzen, de eerste en de tweede.

En toen ik wegging, nam de rector me even apart en zei, “Het was een wonder. Toen je ten gunste ervan sprak, dacht ik wat kan hij doen? Je geeft zo’n groot argument ten gunste, ik denk niet dat je in staat bent daar tegenin te gaan. Maar toen je er tegenin begon te gaan, dacht ik, mijn god! – je argumenten zijn zo helder. Wat blijft er over van de andere argumenten ...?”

Hij zei, “Maar ik wil je een ding vragen, vandaar dat ik je uit de menigte haalde. Heb je enige overtuiging van jezelf?”

Ik zei, “Ik hou gewoon van praten. Je hebt slechts twee kanten gehoord – er zijn veel meer kanten. En als je dat op een dag dat wilt, kan ik vanuit meerdere gezichtspunten spreken. Dit zijn slechts tegenovergestelde kanten, maar er zijn middenposities en er zijn tenminste zeven posities aan elk onderwerp.”

Hij zei, “Dat zou me gek maken. Deze twee alleen al gaan me compleet boven mijn verstand. Ik denk niet dat ik kan slapen, want ik blijf me maar afvragen welke juist is.”

Ik zei, “Dat is uw probleem. Ik heb van het spel genoten, en ik heb beide prijzen. En dit is veel beter. Als u andere Rectors kunt overtuigen dat er alleen een persoon komt en dat hij dan beiden kanten zal vertegenwoordigen, zal het veel makkelijker voor me zijn want dan hoef ik de andere persoon niet voor te bereiden. Het is beter en makkelijker. Ik heb geen geloof, ik heb geen enkel vooroordeel. Ik ben volkomen open. En ik houd ervan, het is een spel.

Je leven zou speels moeten zijn, niet een doelstelling.

Je leven moet plezierig zijn, niet doelgericht.

Het moet niet zakelijk zijn, het moet zuiver liefde zijn. Wat is de zin van liefde? Als er geen bedoeling in liefde is, waarom zou er dan een doel in meditatie zijn? Waarom zou er enige zin in de natuur en de existentie zijn?

Doel is altijd aan het eind ergens ver weg wat je moet bereiken. Doel is het bereiken van een ver verwijderde bestemming, het is nooit hier en nu, en leven is hier en nu. Het gaat nergens heen, het heeft geen bedoeling.

Tenzij je verstaat om zonder doelstelling te leven, heb je niet de zin, de betekenis van het leven begrepen.

Het leven heeft alles wat er nodig is al zelf; het is intrinsiek, niet ergens buiten. Het is een zich ontvouwen van steeds meer vreugde, van steeds meer gelukzaligheid, van steeds meer extase. Maar het ontvouwen is in het nu. Als je meer en meer intens en hoger en hoger gaat, word je steeds speelser. En speels zijn neemt alle serieusheid weg.

Een doel hebben maakt mensen serieus, en ik beschouw serieusheid als een ziekte van de ziel.

Lachen is gezondheid, maar lachen heeft geen doel. Het is zo mooi van zichzelf, het heeft geen doel nodig. Het is geen middel om iets te bereiken, het is middel en einde tegelijkertijd.

En tenslotte vraag je:

Is mijn identificatie met het ego een noodzakelijk stadium in een natuurlijk proces?

Nee, het is ook weer een gecreëerd verschijnsel door de priesters, door de politici, door je ouders.

Het kind wordt geboren zonder ego. Heb je niet eens een klein kind gezien die zegt – als zijn naam Johnny is – “Johnny heeft dorst?” Hij zegt nooit, “Ik heb dorst,” dat ik zal pas later komen als de programmering heeft plaats gevonden. In het begin zegt het kind, “Johnny heeft slaap.”

Een van de hindoe mystici, Ramateertha, zei in zijn leven nooit “Ik”. Hij placht altijd te zeggen, “Rama is moe. Rama is hongerig ... “

Hij ging naar Amerika. Hier verstonden de mensen rondom hem, maar in Amerika scheen het als een vreemd soort taal die hij gebruikte. “Rama heeft dorst” – en mensen keken dan verwonderd rond, “Wie is Rama?” En ze vroegen hem, “Waarom zeg je niet eenvoudig ‘ik heb dorst?’” Hij zei, “Dat kan ik niet zeggen, want er is geen ‘ik’. Dus ik gebruik gewoon de naam, wat een onecht ding is, duidelijk onecht, want het is gegeven. Het is een opgeplakt etiket, maar er is geen ‘ik’ in mij. En mijn meest innerlijke ruimte is noch dorstig noch hongerig. Het is het lichaam, en het etiket van het lichaam is Ramateertha. Het is niet mijn naam. Ik ben naamloos en vormloos; naam en vorm behoren tot het lichaam. Dus ik kan het woord ‘ik’ niet gebruiken, want er is geen overeenkomstige werkelijkheid in mij.”

En hij had absoluut gelijk.

Het ego wordt door ambitie gecreëerd, door wensen, door hebzucht. Iedereen zegt tegen je: “Wordt een speciaal iemand. Zorg voor macht, prestige, aanzien, geld, dingen die tellen in de wereld.” Dit alles creëert langzaam het idee van ego, van superioriteit, van schijnheiligheid, van het meer zijn dan een ander. Dit ego creëert jou heiligen, dit ego creëert je zogenaamde priesters, je politici, je presidenten, eerste ministers. Dit zijn allemaal projecties van het ego.

Maar ego heeft geen natuurlijk bestaan. Het is een bijproduct van een bepaalde programmering waar de maatschappij in slaagt je mee voor de gek te houden.

Het ego is ook een gevangenis. Ego-loos zijn brengt je weer uit je gouden kooi.

Mijn ouders zeiden vaak tegen mij, “Zoals jij bezig bent, zal maken dat je eindigt als een niemand.” En iemand anders placht te zeggen, “Je zult eindigen dat je goed voor niets bent.” Ik ben geëindigd met niemand te zijn en goed voor niets. Maar ik geniet dit goed - voor - niets zijn, dit niemand zijn zo enorm dat elk moment een glorie, een betovering, een wonder is geworden.

Uit dit niets ontstaat mijn vrijheid, mij heelheid. Uit dit niets ontmoet ik de existentie, op mijn gemak, ontspannen, in een intens overgegeven zijn.

Er is geen ego, niet iemand om me te verhinderen. Ik heb geen grenzen, enige limieten. In deze niets-zijn ben ik gekomen tot aan de bron van de existentie.

Ik zou willen dat jullie ook goed voor niets zijn, een niemand. En dan zal je een enorme waardigheid vinden – zonder enige reden, maar gewoon omdat de hele existentie overvloedig is, en overal rondom je bloemen bloeien en sterren dansen. Voor de eerste keer als je niemand bent, voel je dat

het kloppen van jouw hart en de hartenklop van de existentie in intense synchroniciteit zijn. Dat gevoel is de grootste ervaring in het bestaan, het meest verrukkelijke, het meest goddelijke.